

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Kedoshim

וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל כו

(א)	
And when you come to the land and plant any fruit tree, etc. And in the fourth year, etc. And our Sages said in Vayikra Rabbah, Parshas Kedoshim, chapter 25: "Who will remove the dust from your eyes, Adam HaRishon... behold your children are waiting for Orlah for three years," etc. see there. And from this there is a proof to the explanation of the Shach on the Torah, who explained that this commandment is a rectification for the sin of the Tree of Knowledge, about which it is also said, "that the tree was good for food," and Adam HaRishon was commanded regarding it at the ninth hour, and at the tenth hour he transgressed. And had he waited three more hours until Shabbos, all of its fruit would have been holy, a praise offering.	וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל כו'. ובשנה הרביעית כו'. ואמרו רז"ל ברב"ה קדשים פרשה כ"ה: "מי יגל עפר מעיניך אדם הראשון כו'" – והרי בניך ממתינים לערלה שלוש שנים כו', ע"ש. ומזה יש ראיה לפירוש הש"ך על התורה שפרש שמצוה זו היא תיקון לחטא עץ הדעת שנאמר בו גם כן "כי טוב העץ למאכל", ואדם הראשון נצטוו עליו בשעה ט' ובשעה י' עבר, ואילו המתין שלוש שעות עד שבת הנה כל פריה קדש הלולים.
And in parallel to that, they were commanded regarding the planting: "Three years it shall be closed off to you," etc. see there. And this is the intent of the Midrash: "Behold your children are waiting," etc., that through this they are rectifying the sin of Adam HaRishon with the Tree of Knowledge, etc. And behold, the verse says: "And in the fourth year all of its fruit shall be holy, praises to Hashem." This means that they are eaten by the owners in Jerusalem. And this matter — "praises to Hashem" — means that they carry the name of praise and glorification to Heaven.	ובנגדם נצטוו בנטיעה: "שלוש שנים יהיה לכם ערלים כו'" ע"ש. וזהו פונת המדרש: "והרי בניך ממתינים כו'" – שפנה הם מתקנים חטא אדם הראשון בעץ הדעת כו'. והנה פתוב: "ובשנה הרביעית יהיה כל פריה קדש הלולים לה", הינו שהם נאכלין לבצלים בירושלים, ודבר זה – "הלולים לה" – הוא שנושאים שם שבת והלול לשמים.
And behold, it is written: "There the tribes went up... to give thanks to the name of Hashem." And we need to understand: what is the matter of thanksgiving and praise, that we praise Him, may He be blessed — what is the purpose? Is He not elevated above all blessing and praise, as it is written: "To You silence is praise"? However, the matter is according to what is written: "And You are holy, enthroned upon the praises of Israel." For the Infinite One, blessed be He, is exalted and lifted beyond limit, beyond the category of all created worlds. He, may He be blessed, is in Himself holy and separated, etc.	והנה פתוב: "שם עלו שבטים כו' להודות לשם הוי", ויש להבין ענין ההודיה וההלול שאנו מהללים אותו יתברך – לאיזה ענין הוא, הלא הוא יתברך מרומם מעל כל ברכה ותהלה, ולו דמיה תהלה. אלא הענין על פי מה שכתוב: "ואתה קדוש יושב תהלות ישראל", דהנה אין סוף ברוך הוא רם ומתנשא עד אין קץ מגדר התהוות כל העולמות, שהוא יתברך ב'עצמו קדוש ומובדל כו'.

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Kedoshim

וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל כו

Rather, the bringing into being of all the worlds is only from the aspect of His Name — meaning, all of His attributes, may He be blessed, through which He brings into being all the worlds, are only His Names alone. And just as a person's name is, in essence, not necessary for the person himself at all —	רק התהוות כל העולמות הוא רק מבחינת שמו, היינו שכל מדותיו יתברך שהוא מהנה בהם כל העולמות, הם רק שמותיו יתברך בלבד, וכמו שם האדם שבפני עצמו אין מצטרף כלל לשם
therefore, in order to draw down the revelation of His attributes, since in His essence He is holy and separated from the framework of these kinds of levels —	לכן, כדי להמשיך גילוי מדותיו יתברך, כיון שמצד עצמו הוא קדוש ומובדל מגדר בחינת אלו
It is through praising and lauding Him with these attributes that one draws forth the revelation of the Names and the attributes. Although in His essence, He is not at all [defined] by these attributes — just like the analogy of a person whose friend needs his kindness, and at that moment he is in anger and great irritation, such that he is far from the trait of kindness — nonetheless, when his friend calls to him and begins to praise him as being a person of great kindness, this awakens within him the attribute of kindness, that it should be revealed toward him and grant his request. And even though this trait was in a deep concealment at the time, nevertheless, it is awakened through the praise and the invoking of the name of his kindness, etc.	הוא על-ידי שמשבחים ומהללים אותו במדות אלו, שעל-ידי זה ממשיכים גילוי השמות והמדות. אף-על-פי שמצד עצמו לא מכל אינו מדות איהו כלל, כמו על-דרך משל באדם כשצריך חברו אליו להשפעת חסדו, והוא באותה שעה בכעס ורוגז גדול, שנמצא הוא רחוק ממדת החסד — על-כל-פנים, כשקורא אליו חברו ומתחיל לשבח אותו שהוא בעל חסד גדול — על-ידי זה מעורר אצלו את מדת חסדו שיתגלה אליו שיתן לו את בקשתו. ואף שמדה זו הייתה אז בהעלם גדול, על-כל-פנים מעוררה על-ידי השבח וקריאת שם חסדו כו
And in this way the analog is understood Above, through another reasoning: namely, because He, blessed be He, is not at all [defined] by any of these attributes, as above, to the extent that these attributes are only called His Names — for in His essence He has no need for a name at all. Therefore, they are in a very great and profound concealment, like a person's name when no one is calling him by it.	ועל-דרך זה יובן הנמשל למעלה על-דרך אחר: דהיינו משום שהוא יתברך לא מכל אינו מדות איהו כלל כנ"ל, עד שבחינת מדות אלו נקראות רק שמותיו, שהרי בפני עצמו אינו צריך כלל לשם. ואם כן הם בהעלם גדול ועצום כמו שם האדם כשאין קוראין לו בו.
Therefore, in order to draw down the revelation of these attributes, it is through the calling of His Names — that we call Him with them, and praise Him with them. That is, like we say: “Blessed are You, Hashem” — which is a matter of praise and glorification, that He brings everything into being from nothing to something — through this calling, we draw down the revelation of the Name Havayah, that it be drawn to us, to bring all into being, as explained elsewhere on the verse, “And I have given you one portion above...” see there, well explained.	לכן, כדי להמשיך גילוי מדות אלו, הוא על-ידי קריאת שמותיו יתברך, שאנו קוראים לו בהם ומשבחים אותו בהם, הינו כמו שאומרים: "ברוך אתה הוי", שהוא ענין הלל ושבח שמנהה הכל מאין ליש — על-ידי זאת הקריאה ממשיכים גילוי שם הוי שמשיב אליו שיתנה את הכל, כמו שמבואר כל זה במקום אחר על-פי ו'אני נתתי לה שכם אחד כו', ע"ש באר היטב

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Kedoshim

וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל כו

And this is the meaning of the verse: “And You are holy, enthroned upon the praises of Israel” — meaning, He, may He be blessed, in His essence is holy and separated, and in order that He be ‘enthroned’ and drawn down below — for the drawing down is called “sitting,” like one who sits lowers his stature — it is through the praises of Israel. That through praise and glorification, they cause revelation and drawing down. And therefore, “praise” also means illumination, like in the expression: “when His lamp shone upon my head.”	וזהו פרוש הפסוק: "ואתה קדוש יושב תהלות ישראל", כלומר שהוא יתברך מצד עצמו קדוש ומבדל, ושיהא "יושב", דהינו נמשך למטה — שההמשכה נקראת בשם "ישיבה", כמו "היושב" שמשפיל קומתו — הוא על-ידי תהלות ישראל, שעל-ידי ההלול והשבח גורמים הגילוי וההמשכה ולכן "הלול" גם-כן לשון הארה, כמו "בהלו נרו עלי ראשי".
And this is [the meaning of] “There the tribes went up... to give thanks to the Name of Hashem” — which refers to what is stated earlier: “Jerusalem that is built as a city joined together” — this refers to the Jerusalem of Above, that is, “Blessed is Hashem from world to world,” to draw from the hidden world into the revealed world, as is explained on the verse “These are the accounts of the Mishkan, the Mishkan of Testimony,” etc. And similarly, [this] is the idea of “all its fruit shall be holy, praises to Hashem.”	וזהו: "שם עלו שבטים כו' להודות לשם הוי'" — דקאי על מה שכתוב לעיל מניה: "ירושלם הבנויה כעיר שחברה לה יחדו" — שהוא בחינת ירושלם של מעלה, דהיינו: "ברוך הוי' מן העולם ועד העולם", להמשיך מעלמא דאתקסיא לעלמא דאתגליא, וכמו שנאמר על זה בדבור המתחיל: "אלה פקודי המשכן משכן העדות כו'". ועל-דבר זה הוא ענין: "יהיה כל פריו קדש תהלילים להוי'".
(ב)	
And behold, in Zohar III, end of Parshas Kedoshim, 87a, it explains the concept of the three years, etc., and the fourth year — “This is Knesses Yisrael, which stands as the fourth [level] to the Throne. For then the Holy One, blessed be He, unites with Knesses Yisrael” (see also what is written on the verse “Yehudah Atah” in Torah Or, Parshas Vayechi). And the Ramaz on Parshas Vayeira, 97b, explains: for in the first three years of planting a tree in the land, the supernal land receives from the aspect of the three lower sefiros — Netzach, Hod, and Yesod — and in the fourth year, it receives from Tiferes, etc., and then, specifically, “praise” (הלולא) is found.	והנה בזהר חלק ג' סוף פרשת קדשים דף פ"ז ע"א פירש שם ענין שלוש שנים כו' שנה הרביעית — דא כנסת ישראל דאיהי קיימא רביעאה לכוּרסיא דקא כדון מזדווג בה קודשא בריך הוא בכנסת ישראל" (ועין מה שכתוב על-פסקו דיהודה אתה בתורה-אור פרשת ויחי). והרמ"ז בפרשת ויירא דף צ"ז ע"ב פירש: כי בשלוש שנים הראשונות לנטיעת האילן בארץ, מקבלת הארץ העליונה מבחינת ג' ספירות האחרונות — נצח, הוד, יסוד — ובשנה הרביעית מקבלת מתפארת כו', ואז דוקא הלולא אשתמכח.

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Kedoshim

וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל כו

However, this is not fully understood: even if it receives from Netzach–Hod–Yesod (NeHi), why should the fruit have such a strong prohibition as to be Orlah — not to be eaten and forbidden even in benefit? Rather, the reason is certainly as explained in Pardes, Sha’ar 24, at the end: that the verse “three years it shall be to you...” corresponds to the three impure kelipos (husks), mentioned in Yechezkel’s vision of the chariot: a stormy wind, etc. And the fourth [level] is the thin kelipah called Nogah, which can be elevated.	ואף אין זה מובן: דאפילו אם מקבלת מנצח-הוד-יסוד, מדוע יהיה בפרות אסור כל-כך להיות ערלה – לא יאכל ואסורים בהנאה? אלא ודאי הטעם כמו שכתוב ב"פרדס" שער כ"ד בסופו: דמה שכתוב "שלוש שנים יהיה לכם כו" – זהו פנגד ג' קליפות הטמאות שגזכרו במרכבת יחזקאל: רוח סערה כו', והרביעית – היא קליפה דקה הנקראת נוגה, שיכולים להעלותה.
And so it is written in the book Sha’arei Orah, Gate 5, on the matter of “three times I have spoken,” and also in Zohar II, Parshas Pekudei, 244b — “three years,” etc. If so, what connection is there to the words of the Ramaz mentioned above, who explained (based on the Zohar in Kedoshim, 87a) that the three years of Orlah are due to its receiving from NeHi, etc., and in the fourth year, it receives from Tiferes, which is the level of union and praise?	וכן כתוב בספר "שערי אורה" שער חמישי בענין ג' פעמים "פי אמלם", וכן כתוב בזוהר חלק ב', פקודי דף רמ"ד ע"ב: "שלוש שנים כו". ואם כן, מה זה ענין לדברי הרמ"ז דלעיל על-פי המאמר דפרשת קדשים דף פ"ז, שתולה ענין ג' שני ערלה בקבלתה מזה"י כו', ובשנה הרביעית שמקבלת מתפארת – הוא בחינת זיווגא והולוא?
The matter is as follows: The supernal speech is called a “female” and is receptive relative to the higher middos (emotional attributes), which are called the “giver” and “male,” as it is written: “He remembered His kindness.” And the matter can be understood through our own flesh: speech receives from the voice that emerges from the breath of the heart through the windpipe. And the heart is the dwelling place of the middos. Therefore, a person only speaks that which his heart desires and yearns for.	והענין: דהדבור העליון נקרא בשם נקבה, ומקבל לגבי המדות העליונות שנקראות בשם משפיע ודכר, כמו שכתוב: "זכר חסדו". והענין – דמבשרי אהנה: פי הרי הדבור מקבל מן הקול היוצא מהלב דרך הקנה, והלב – הוא משכן המדות. לכן אין האדם מדבר אלא במה שלבו חפץ ומתאווה.
And behold, we observe that the inner core of the middah (emotional trait) does not at all clothe itself in speech — only the outer aspect of the middah. As we observe: when a person is overwhelmed with intense anger, he cannot speak at all. This is because the essence and intensity of the middah cannot be clothed in letters whatsoever. And as explained as well in the discourse on “Sound the shofar at the new moon...” — that is why the sound of the shofar is a simple sound without letters, because it is a cry from the innermost depths of the heart, which cannot be clothed in letters. And this is the concept of a “supernal voice.”	והנה אנחנו רואים: שפנימית המדה איננה מתלבשת בדבור כלל – רק חיצונית המדה. וכמו שאנחנו רואים: כשהאדם בהתפעלות פנים גדול – אז לא יוכל לדבר כלל. וזה מפני שעצמיות ותוקף המדה איננה יכולה להתלבש באותיות כלל. וכמו שכתוב גם-כן בדבור-המתחיל "תקעו בחודש שופר" – שלכן קול השופר הוא קול פשוט בלי אותיות, מפני שהוא צעקה מפנימיות הלב – מה שאינו יכול להתלבש באותיות. "וזהו ענין "קלא פנימאה".

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Kedoshim

וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל כו

Whereas the voice that becomes enclosed within letters — that is only the “back” and externality of the middah (emotion). And behold, the voice is composed of three elements — fire, water, and wind — as explained in Torah Or, Parshas Vayeitzei, in the discourse “<i>U’shavti B’shalom.</i>” And this is the idea that the world of speech is called the “feminine world” (עלמא דנוקבא) relative to the middos — in the manner of weakness, as in a female — meaning that speech does not receive from the essence of the middos, but only a very small amount, etc.	משאין פן הקול המתלבש באותיות — הוא רק אחרונים וחיצוניות של המדה. והנה הקול כלול מג' בחינות: אש, מים, רוח — כמו שכתוב בתורה אור פרשת ויצא, בדבור המתחיל “ושבתי בשלום”. וזהו ענין שעולם הדבור נקרא “עלמא דנוקבא” לגבי המדות — על־דרך תשיות כח בנקבה — דהיינו שאין נמשך בדבור מעצמיות המדות כי אם מעט מזער מן המדות כו
And similarly above, as it is written: “Forever, Hashem, Your word stands firm in the heavens” — that the letters and words of the utterance “Let there be a firmament” stand and are enclosed and fixed within the firmament of the heavens to give them life, as explained in Tanya Part II, and likewise in Midrash Tehillim. And since the firmament is a limited entity, it follows that this speech has already been constricted to become enclosed within something that is defined and finite.	וכן על־דרך משל למעלה — שהרי כתוב: “לעולם הוי דברך נצב בשמים” — שאותיות ותבות של מאמר “יהי רקיע” נצבים ומלובשים ועומדים בתוך רקיע השמים להחיותם — כמו שכתוב בספר התנאי חלק ב', וככה גם כתוב במדרש תהלים. והרי הרקיע הוא בעל גבול — אם כן כבר נצטמצם דבור זה להיות מתלבש בתוך בעל גבול
Whereas the higher middos are in the category of Ein Sof, etc. Rather, this [constriction] is because speech receives only by way of constriction — from the “back” and externality of the middos, etc. Therefore, afterward, it becomes divided into parts through the five articulations, so that it will be drawn into the realm of limitation — as explained elsewhere in the discourse “Hashem, open my lips” [in Siddur, Sha’ar Rosh HaShanah]. (See also in Pardes, entry “Gevul.”)	משאין פן המדות העליונות — הן בבחינת אין סוף כו'. אלא — זהו מפני שהדבור מקבל רק על־ידי צמצום מבחינת אחרונים וחיצוניות מהמדות כו'. לכן אחר־כך מתחלק לחלקים בדבור על־ידי “ה' מוצאות”, שיימשך בבחינת גבול — וכמו שכתוב במקום אחר בדבור המתחיל “אדני שפתי תפתח” [בסדור שער (“ראש השנה”) (וענין ב”פרדס”, ערך “גבול”)].
And this is what is written in <i>Idra Rabba</i>, Parshas Naso 141b: “And the female, etc.” And in <i>Eitz Chayim</i>, Sha’ar HaKlalim, ch. 10, it explains: therefore, she (the feminine) is called <i>nekēvah</i> — from <i>nekev hei</i>, meaning: the five articulations of speech that receive from the middos through a “hole” — that is, a diminishment of light. And this <i>nekev</i> connects with the lower <i>hei</i>, and thereby becomes the feminine, etc. And so it is also written in <i>Heichal 6</i>, Sha’ar 33, ch. 2. And in Sha’ar 34, which is the “Gate of the Moon.”	וזהו שכתוב באדרא רבה פרשת נשא דף קמ"א ע"ב: “ונקב כו” — וב”עץ חיים”, שער הפללים פרק י', שלכן נקראת נקבה — “נקב ה'”, פירוש: “ה' מוצאות הדבור” מקבלים מהמדות על־ידי נקב — דהיינו מעוט האור — ונתחבר נקב זה עם “ה' תתאה”, ונעשית נקבה כו'. וככה כתוב עוד ב”היכל נשיו”, שער ל”ג פרק ב'. “ובשער ל”ד — הוא “שער הירח”

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Kedoshim

וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל כו

And this is the previously mentioned matter — that speech receives from Netzach–Hod–Yesod, which are the lowest levels of the middos. (See also Iggeres HaKodesh §19, in the discourse “Oteh or kasalma.”) However, once the aspect of speech has been built through receiving from NeHi and the back/externality of the middos, then afterward, there shines within the speech also from the essence of the middos themselves.	וזהו הענין הנזכר לעיל – שהדבור מקבל מבחינת נצח-הוד-יסוד – שהן הבחינות התחתונות שבמדות. (וראה גם כן ב"אגרת הקדוש" סימן י"ט, בדבור-המתחיל "עוטה אור בשלמה"). אך אחרי שנבנה בחינת הדבור על-ידי קבלתו מבחינת נה"י ואחוריים של המדות – עוד אחר-כך מאיר בדבור מבחינת עצמיות המדות.
And this is what is called the union of male and female — for although speech by itself is called the “feminine world,” designed to illuminate within limitation and finitude, nonetheless, the union is that it should shine within it from the middos themselves, which are called the “masculine world,” as explained above.	וזהו הנקרא "יחוד דכר ונקבה" – שעם היות שהדבור מצד עצמו נקרא "עלמא דנקבא", להאיר בבחינת גבול ותכלית – אך היחוד הוא שיארה בו מבחינת המדות עצמן, שנקראות "עלמא דדכורא", כנ"ל.
And see more on this in the discourse “ <i>Ado-nai, open my lips</i> ” mentioned above, in the explanation of “with the voice of the words of the living G-d.” And just as with a human being, there is a difference between mundane speech and speech that expresses wisdom, etc.	ועין מזה בדבור-המתחיל "אדני שפתי תפתח" הנ"ל – בפירוש "בקול דברי אלקים חיים". וכמו שבאדם יש הפרש בין דבור שמדבר דברי חול לדבור שמדבר 'דברי חכמה כו.
And similarly, the ten utterances (עשרה מאמרות) are called “mundane speech” (מילין דהדיוטא) relative to the Holy One, blessed be He — for in them only the level of Netzach–Hod–Yesod shines, to bring something from nothing, and the “something” appears as a separate entity. But in the Ten Commandments (עשרת הדברות), there is drawn into them from the inner core of His wisdom and will, may He be blessed.	ועל-דרך זה נקראו "עשרה מאמרות" – "מילין דהדיוטא" לגבי הקדוש ברוך הוא – שבהם מאיר רק מבחינת נצח-הוד-יסוד להיות מאין ליש, והיש נראה דבר נפרד. אבל "עשרת הדברות" – נמשך בהם מבחינת פנימיות חקמתו ורצונו יתברך.
And the revelation of His Divine Essence, may He be blessed, will be not in a manner of concealment and hiddenness, etc. Therefore, our Sages said (Berachos 58a): “And the <i>Tiferes</i> — this is the Giving of the Torah.” For this kind of union — namely, an additional higher light within speech beyond its measured limit — is drawn from the attribute of <i>Tiferes</i> , which is higher than Netzach–Hod–Yesod.	והנה גילוי אלקותו יתברך שלא בבחינת העלם והסתור כו'. ולכן אמרו רז"ל (פרק ט' דברכות דף נ"ח ע"א): "והתפארת – זו מתן תורה". כי בחינת יחוד זה – דהיינו תוספת האור עליון בדבור ביותר על המדה הקצובה – נמשך על-ידי מדת תפארת שלמעלה מבחינת נה"י.

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Kedoshim

וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל כו

It is called the <i>central bar</i> (בְּרִיחַ הַתִּיכוֹן) that extends from one end to the other (see Zohar II, Terumah 175b; Iggeres HaKodesh §12). For the meaning of <i>Tiferes</i> is as the Sages said (Avos 6:11): “Everything the Holy One, blessed be He, created — He only created for His glory,” as it is written, “For My glory I created it...”	שְׁנֵקְרָא "בְּרִיחַ הַתִּיכוֹן" הַמְבָרִיחַ מִן הַקְצֵה אֶל הַקְצֵה (עֵינֵי זֶהר חֶלֶק ב' תְּרוּמָה קע"ה ע"ב, וּבִאגְרַת הַקֶּדֶשׁ סִימָן י"ב). כִּי פִירוּשׁ "תִּפְאֶרֶת" – הוּא עַל-דֶּרֶךְ מֶה שְׁאֲמָרוּ רַז"ל (סוֹף פָּרָק ו' דְּאֵבוֹת): "כָּל מֶה שְׁבָרָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא – לֹא בָרָא אֶלָּא לְכְבוֹדוֹ", שְׁנֵאמַר: "וְלְכְבוֹדִי בְּרֵאתִיו" כו
As explained in the <i>Shelah</i>, Lamed-Tes 72b: that is, in order that His Divine Essence be revealed below — as in the verse “You have been shown to know that Hashem is the G-d, there is none else besides Him” — and in the manner of “And Egypt shall know that I am Hashem,” etc., and as it is written: “But as I live — the glory of Hashem shall fill the whole earth,” etc., and as that chapter concludes: “Hashem shall reign forever and ever,” etc.	וּפִירֵשׁ בְּשֵׁל"ה דל"ט ע"ב: דְּהֵינּוּ כְּדֵי שְׂיֵהָא גִילּוּי אֵלְקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ לְמִשָּׁה – עַל-דֶּרֶךְ "אַתָּה הָרְאִיתָ לְדַעַת כִּי הוּא הָאֱלֹהִים – אֵין עוֹד מְלַבְדּוֹ". וְעַל-דֶּרֶךְ "וְיִדְעוּ מִצְרַיִם כִּי אֲנִי הוּא" כו'. וְכִמּוֹ שְׂכַתוֹב: "וְאֹלָם חַי אֲנִי – וְיִמְלֹא כְבוֹד הוּא אֶת כָּל הָאָרֶץ" כו'. וְכַדְמִסִּים 'בְּאֵבוֹת שָׁם: "וְאֹמַר הוּא יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד" כו
(See also regarding “For My glory I created it” in Zohar II, Terumah 155a.) And the meaning is: that there should be a revealed glory, the beauty of His greatness, may He be blessed. As the Sages said: “The Holy One, blessed be He, desired to have a dwelling place below.” And this is in order to bestow goodness upon His creations — to give life to the spirit of the lowly — that they recognize and know the glorious splendor of the Infinite One, blessed be He.	וְעֵינֵי מַעֲנִין "וְלְכְבוֹדִי בְּרֵאתִיו" בְּזֶהר חֶלֶק ב', תְּרוּמָה) דָּף קנ"ה ע"א). וְהֵינּוּ: שְׂיֵהָא גִילּוּי יָקָר תִּפְאֶרֶת גְּדוּלוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. וְכִמְשֵׁאמְרוּ רַז"ל: "נִתְאֵנָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִיּוֹת לוֹ דִּירָה בְּתַחְתּוֹנִים" – וְהֵינּוּ בְּשִׁבְלִי לְהִיטִיב לְבְרוּאֵיו, לְהַחְיוֹת רוּחַ שְׁפָלִים, שְׂיִכְירוּ וְיִדְעוּ יָקָר 'תִּפְאֶרֶת אֵין-סוֹף בְּרוּךְ הוּא כו
And see in <i>Sha'arei Orah</i>, Gate 5, on the verse “Know that this is why it is called <i>Tiferes</i>” — for the meaning of <i>Tiferes</i> is the Name Havayah, etc., i.e., to reveal His greatness and splendor, etc., to the extent that <i>Tiferes</i> reaches all the way up to Ein Sof, etc., see there at length.	וְעֵינֵי ב' שְׁעָרֵי אוֹרָה שְׁעַר חֲמִישִׁי – גַּבִּי "דַּע כִּי לְכָד נִקְרָא תִפְאֶרֶת כו" – כִּי "תִּפְאֶרֶת" פִּירוּשׁ הוּא לְשֵׁם הוּא כו', דְּהֵינּוּ – הָרְאִיּוֹת גְּדוּלוֹתוֹ וְתִפְאֶרְתּוֹ כו', עַד שֶׁהַתִּפְאֶרֶת עוֹלָה לְמַעְלָה עַד אֵין-סוֹף כו' – ע"ש בְּאַרְיִכוֹת
Therefore, the increased light in the supernal speech — as in the verse: “And the glory of Hashem shall be revealed, and all flesh shall see together, for the mouth of Hashem has spoken” — all of this is drawn through the attribute of <i>Tiferes</i>.	וְלָכֵן תּוֹסַפֶּת הָאוֹר בְּדַבּוּר עֲלִיוֹן – עַל-דֶּרֶךְ "וְנִגְלָה כְבוֹד הוּא" וְרָאוּ כָּל בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִי הוּא דִּבֶּר" – זֶהוּ נִמְשָׁךְ הַכֹּל עַל-יְדֵי מִדַּת תִּפְאֶרֶת
And similarly, it is said: “He leads at the right hand of Moshe His arm of <i>Tiferes</i>,” etc. And it is written: “To make a name for You of <i>Tiferes</i>,” etc. Therefore, this is called the union of <i>Tiferes</i> and <i>Malchus</i>, etc.	וְעַל-דֶּרֶךְ זֶה נֵאמַר: "מוֹלִיךְ לִימִין מִשָּׁה זְרוּעַ תִּפְאֶרְתּוֹ" כו', וְכַתִּיב: "לַעֲשׂוֹת לָךְ שֵׁם תִּפְאֶרֶת" כו'. וְלָכֵן נִקְרָא זֶה "יְחוד תִּפְאֶרֶת וּמַלְכוּת" כו

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Kedoshim

וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל כו

And this is also [the concept] that from the <i>Tiferes</i> of the higher [realm] is made the <i>Kesser</i> (Crown) for the lower [realm], for the crown is the will, and this level of will — to illuminate below — is drawn from the <i>Tiferes</i> above. For this middah causes the revelation, as explained above.	וזהו גם כן – שמתפארת שבעליון נעשה כתר לתחתון, כי הכתר הוא הרצון – ובחינת רצון זה להאיר למטה נמשכת מבחינת תפארת שבעליון כו', שמדה זו גורמת הגילוי כנ"ל.
And this is [the meaning of] “And they praise the Name of Your <i>Tiferes</i> ” — which was explained earlier that the aspect of praise and glorification Above causes the revelation of light. And how does it cause it? Rather, because this is the raising of <i>Mayin Nukvin</i> (feminine waters) to the attribute of <i>Tiferes</i> , and it is <i>Tiferes</i> that shines through this to bring about the revelation of the glory of His splendor, as above. And this is the meaning of “And they praise the Name of Your <i>Tiferes</i> ” — meaning <i>Tiferes</i> and <i>Malchus</i> , etc.	וזהו "ומהללים לשם תפארתה" – אשר מבוחר למעלה שבחינת ההלול והשבח למעלה – גורמים גילוי האור. ואיך הוא הגורם? אלא – משום שזהו העלאת מ"ן לבחינת תפארת, והוא המאיר על-ידי זה להיות גילוי יקר תפארתו כנ"ל. והנה: "ומהללים לשם תפארתה" – הנה תפארת ומלכות כו
(ג)	
And from all this, the difference is understood between the first three years of the planting of a tree — which alludes to <i>Ze'ir Anpin</i> in the supernal land, which is speech — for during that time it only shines from the level of Netzach–Hod–Yesod, like the analogy of the externality of the voice, which is composed of the three elements: fire, wind, and water, as above. And then, the radiance in the speech is very minimal, as mentioned.	ומכל זה יובן ההפרש בין ג' שנים הראשונות של נטיעת האילן, שרומז לז"א בארץ העליונה – שהיא הדבור – שאז אין מאיר רק בחינת נה"י, על דרך משל חיצוניות הקול, שכלול מג' בחינות אש, רוח, מים – כנ"ל. ואז ההארה בדבור מעט מזער כנ"ל
But in the fourth year — which is the level of <i>Tiferes</i> — behold, through it shines in speech a great additional light beyond the core, etc. And it is called the union of voice and speech, like “The voice of my beloved knocks — open for me,” etc.; “The voice of my beloved, behold it comes, skipping,” etc. And this is the concept of “The voice is the voice of Yaakov” — it is the <i>middle bar</i> (בריא), etc.	אבל בשנה הרביעית – שהיא בחינת תפארת – הנה על ידי זה מאיר בדבור תוספת אור מרובה על העיקר כו'. ונקרא "יחוד קול ודבור", על דרך "קול דודי דופק פתחי לי" כו', "קול דודי הנה זה בא מדלג" כו'. וזהו 'ענן הקול קול יעקב' – הוא "ברית התיכון" כו

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Kedoshim

וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל כו

Therefore, our Sages said: “A girl of three years and one day may be betrothed through intercourse,” etc., because before that she is not fit for union. And similarly, they said: “At the age of three years, Avraham recognized his Creator.” And it says: “That limb was not complete until three years,” for the light of <i>Tiferes</i> did not yet shine upon him, to the extent that one could glorify the Holy One, blessed be He, upon him by saying, “Blessed are You, Hashem,” until the fourth year, etc.	ולכן אמרו רז"ל: "בת שלש שנים ויום אחד מתקדשת בפעילה" כו', כי מקודם אינה ראויה ליחוד. ועל דרך זה הוא מה שאמרו רז"ל: "בן שלש שנים הכיר אברהם את בוראו" כו'. וזהו שגאמר: "והוא איבא לא אשתלים באשלימותא עד תלת שנים" – שאין מאיר עליו מבחינת תפארת, שיהא ראוי לפאר את הקדוש ברוך הוא עליו – בגאמר: "ברוך אתה הוי" – עד שנה 'הרביעית כו
However, the essence of the matter is that through the sin of the Tree of Knowledge of Good and Evil, the kelipos became strengthened — as it is written in Zohar I, Lech Lecha 79b, on the verse “And the Canaanite was then in the land” — for Canaan is cursed, a slave of slaves, from the three impure kelipos. And because of the above sin, he had hold in the land. (See Zohar I, Noah 73a–b.)	אבל עיקר הענין הוא: שעל ידי עץ הדעת טוב ורע – נתגברו הקליפות, וכענין מה שכתוב בזהר חלק א' פרשת לך-לך דף ע"ט ע"ב, על פסוקו "והכנעני אז בארץ" – כי "אור כנען" עבד עבדים – שהוא מג' קליפות הטמאות. וממדת חטא הנ"ל היתה לו אחיזה 'בארץ. ועין שם בפרשת נח דף ע"ג ע"א–ב
But this is specifically in the first three years, when the light in the land — which is the world of speech — only comes from Netzach–Hod–Yesod, which is a level of contraction and concealment. Then, they have nurture, as is explained regarding <i>Charan</i> — from the throat (גרון) comes <i>wrath</i> (חרון), etc. And like it says in the discourse on <i>Bamidbar Sinai</i>, regarding <i>Midbar</i> with an open mem, etc.	אבל זהו דוקא בג' שנים הראשונות, שאין מאיר בארץ – שהוא עולם הדבור – רק מבחינת נה"י – שהוא בחינת צמצום והסתם – אז יש להם יניקה. וכמו שכתוב בענין חרון – מבחינת גרון נמשך חרון כו', ועל דרך הנזכר בדבור-המתחיל "במדבר סיני" בענין "מדבר" במ"ם פתוחה כו
But when it shines in speech from <i>Tiferes</i>, the middle line — an increase of light — then they no longer have nurture. For light dispels darkness, as it is written: “As wax melts before fire, the wicked shall perish” (Psalms 68:3).	אבל כשמאיר בדבור מבחינת תפארת – קו האמצעי – תוספת אור – אין להם יניקה כו', כי "האור דוחה את החשך", וכמו שכתוב: "כהםס דונג מפני אש – יאבדו" (כמו שכתוב בספר התניא פרק י"ט, וראה מה שכתוב בדבור-המתחיל "פיצד מרקדיו" – גבי "ובית הלל אומרים" כו', ומה שכתוב בפרשת צו בדבור-המתחיל ("משמח חתן וכלה" כו
And therefore, all of this is specifically in a <i>fruit tree</i>, resembling the Tree of Knowledge, etc. And behold, through this rejection — which is the <i>iskafya</i> (subjugation) of the Sitra Achra — when one breaks his desire and waits three years, etc., through this, the glory	ולכן כל זה הוא בעץ מאכל דוקא – דוגמת עץ הדעת כו'. והנה על-ידי דחייה זו – דאתכפיא סטרא אחרא – כששובר תאונו וממתין ג' שנים כו', על-ידי זה אסתלק יקרא דקודשא בריך הוא – להיות ובשנה הרביעית גילוי יקר תפארת גדולתו יתברך

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Kedoshim

וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל כו

of the Holy One, blessed be He, is elevated. And in the fourth year, the glory of the <i>Tiferes</i> of His greatness is revealed.	
And this is [the meaning of]: “And now we thank You and praise the Name of Your <i>Tiferes</i> .” For behold, in truth, that there be the emanation (<i>atzilus</i>) of the attribute of <i>Tiferes</i> — this too comes through a prior constriction and <i>makom panui</i> (empty space), as explained in <i>Eitz Chayim</i> . For in His essence, He is not defined by any of these middos at all — only for the sake of beneficence to His creations did He constrict Himself within these middos, as is known.	וזהו "ועתה מודים אנחנו לך ומהללים לך" — תפארתך. כי הנה באמת, זה שיהיה אצילות מדת התפארת — הוא גם כן על-ידי קדימת הצמצום ומקום פנוי — המבואר ב"עץ חיים", שהרי מצד עצמו לאו מכל אליו מדות איהו כלל — רק בשביל להיטיב לברואיו צמצם עצמו במדות אלו כנודע.
And therefore, also the level of <i>Tiferes</i> came into being only after the <i>tzimtzum</i> , like all other middos — only that it is the source of them. And therefore it is said: “We thank You and praise the Name of Your <i>Tiferes</i> .”	ואם כן, גם בחינת תפארת — התהווה לאחר הצמצום כשאר המדות — רק שהיא מקור להם. ולכן נאמר: "מודים אנחנו לך ומהללים לך" — תפארתך.
The explanation of “to You” (לך) — this refers to His very Essence, may He be blessed — is that only acknowledgment (<i>hoda'ah</i>) applies, and not praise (<i>hillul</i>). For He, may He be blessed, is “awesome in praises,” and “To Him, silence is praise.” And <i>tehillah</i> (praise) only applies to the level of His Name, may He be blessed.	פירוש "לך" — הינו מהותו עצמותו יתברך — אין שייך רק הודאה ולא הלול, כי הוא יתברך "נורא תהלות", ו"לו דמיה תהלה". והתהלה אינה רק לבחינת שמו יתברך.
Therefore, from the Malchus of Ein Sof is made the Kesser (Crown) of Atzilus, because there is no comparison at all to Ein Sof such that the attribute of <i>Tiferes</i> could truly apply within the Essence — from the praises with which the worlds praise Him, etc.	ולכן ממלכות דאין-סוף נעשה כתר לאצילות — כי אין ערוך לגבי אין-סוף שיהא שייך באמת בחינת תפארת. 'פעצמות — משבחים שמשבחים אותו העולמות כו
And like the idea of “Truth said, He should not create,” etc. Only from the level of Malchus of Ein Sof is extended the source to become the Kesser of Atzilus.	וכענין "אמת אמר — אל יברא" כו'. רק מבחינת מלכות דאין-סוף נמשך מקור להיות כתר לאצילות.
Only after Atzilus — the ten sefiros — were emanated, then from the <i>Tiferes</i> of the higher realm is made the Kesser for the lower realm, etc.	רק אחר שנאצלו אצילות עשר ספירות — אז מתפארת "שבועליון נעשה כתר לתחתון כו
And behold, the matter of positive commandments and prohibitions is like the concept of blessing and acknowledgment — as is explained in the discourse “ <i>Eileh Pekudei HaMishkan</i> .”	והנה ענין מצות עשה ולא תעשה — זהו כענין ברכה והודאה (כמו שכתוב בדבור-המתחיל "אלה פקודי המִשְׁכָּן").

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Kedoshim

וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל כו

Therefore, the fulfillment of the negative commandment of “Three years it shall be closed off to you,” etc. — this is like “We give thanks to You.” And through this, afterward: “And we praise the Name of Your <i>Tiferes</i>” — that is, “all its fruit shall be holy, praises.”	ולכן קיום מצות לא-תעשה – ד"שלוש שנים יהיה לכם ערלים" כו' – זהו בענין "מודים אנחנו לך". ועל-ידי זה אחר-כך: "ומהללים לשם תפארתך" – הינו "יהיה". כל פרי קדש – הלולים.
And see what is written in Torah Or, Parshas Miketz, in the discourse “<i>Roni V'Simchi</i>” regarding “A lamp of Hashem is the soul of man,” and “Let every soul praise Hashem,” for the superiority of light emerges from darkness — as explained in the discourse “<i>Beshalach Pharaoh</i>” regarding “The shell precedes the fruit,” etc., see there.	ועין מה שכתוב ב"תורה אור" פרשת מקץ, בדבור-המתחיל "רני ושמיח" – בפרוש "נר הוי" נשמת אדם", "כל הנשמה תהלל י-ה" – כי יתרון האור נמשך מן החשך. וכמו שכתוב בדבור-המתחיל "בשלח פרעה" – בענין "קלפה קודמת לפרי" כו' – ע"ש.
Therefore, through fulfilling the commandment of three years of Orlah, afterward “its fruit shall be holy,” etc. And similar to what is written in Bereishis Rabbah ch. 11 on the verse “that God created to do” — that everything created in the six days needs human action, i.e., for rectification, see there.	לכן על-ידי קיום המצוה בשלוש שנים דערלה – על-ידי זה אחר-כך: "פרי קדש" כו'. וכעין מה שכתוב ברב"ה בראשית פרק י"א – על פסוקו "אשר ברא אלקים לעשות": כל מה שנוברא בששת ימי בראשית – צריך עשייה כו', דהיינו לתקן – ע"ש.
And similarly, when Yechezkel saw the supernal chariot, it is written: “And I saw — and behold, a stormy wind,” etc., a great cloud, and fire, etc. (See Zohar II, Vayakhel 203a, and Parshas Yisro 69b on the matter of “from within the bush,” and the secret of “Who can bring pure from impure,” etc., and in <i>Eitz Chayim</i>, chelek 4, ch. 19, and in Shelah 116b and 139b in the discourse “<i>HaMavdil</i>”, etc.)	ועל דרך זה – מה שיוזקאל כשראה את המרכבה הקדושה – כתיב: "וארא – והנה רוח סערה כו' ענן גדול ואש" כו'. (ועין זהר חלק ב' ויקהל דף ר"ג ע"א, ובפרשת יתרו דף ס"ט ע"ב – בענין "מתוך הסנה", ורזא דא "מי יתן טהור מטמא" כו' – ע"ש. ובספר "עין חיים" חלק רביעי פרק י"ט. ובשל"ה דף קט"ז רע"ב ודף קל"ט ע"ב – בדבור-המתחיל "ומברך המבדיל" (כו').
(ד)	
“And in the fifth year you shall eat its fruit, to increase its produce for you...” (Vayikra 19:25). In <i>Sha'arei Orah</i>, Gate 5, it is explained that this is the level of the final hei of the Name Havayah. And this is [the meaning of] “And in the fifth year,” etc.	ובשנה החמישית תאכלו את פרי להוסיף לכם תבואתו" כו'. בספר "שערי אורה", שער ה', פירש שאז הוא בבחינת ה' אחרונה דשם הוי'. וזהו "ובשנה החמישית" כו'.
And this is because the attribute of <i>Malchus</i> is sometimes called dalet, and sometimes hei. And this is the concept of the name <i>Yehudah</i>, which contains the letters <i>dalet</i> and <i>hei</i>, etc. (As explained by the Ramaz at the beginning of Parshas Vayikra; and see Zohar III, Chukas 180b regarding the hei and dalet forms).	והינו כי בחינת מלכות נקראת לפעמים בשם דל"ת, ופעמים בשם ה"א. וזהו ענין יהודה – שיש בו ד' וה' (כמו שכתוב ברמ"ז ריש פרשת ויקרא. ועין זהר חלק ג', חקת ק"פ ע"ב – בענין ה' ד' הויות).

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Kedoshim

וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל כו

And it can be explained here based on what the Ramaz wrote in Parshas Vayeira there: that in the fourth year, she (i.e. Malchus) receives from the two lower thirds of <i>Tiferes</i> , meaning up to the chest, etc. And then she is called <i>dalet</i> , as she receives from the four aspects of <i>Tiferes</i> ’ Netzach–Hod–Yesod.	ויש לבאר כאן על-פי מה שכתב הרמ"ז פרשת ויירא שם: דבשנה הרביעית – מקבלת משני שלישים של תפארת, דהיינו עד החזה כו'. ואז נקראת דל"ת, שמקבלת מד' בחינות – תנה"י שלה.
But in the fifth year, she also receives from the upper third of <i>Tiferes</i> . Then she is in the level of hei . (See what is written on this in the explanation to the verse “And I will make your windows of carbuncle,” at the end).	אבל בשנה החמישית – מקבלת גם משליש העליון של תפארת. ואז היא בבחינת ה"א. (ועין מה שכתוב מענין זה – בביאור על-פסקו "ושמתי כדפד (שמשותמיד) – בסופו
And to explain the matter of these three thirds in <i>Tiferes</i> : the attribute of <i>Tiferes</i> , as it exists in man below, has within it Chabad, Chagas, Nehiy.	וביאור ענין שלישינו אלו שבתפארת – הענין: כי המדה "תפארת" – על דרך משל באדם למטה – יש בה חב"ד, חג"ת, נה"י.
Chabad is the intellect and comprehension — why should one glory, for example? In order that they will praise and recognize his glory and greatness. The glory in his heart — to be glorified — is the essence of the Chagas part of the attribute.	חב"ד – הוא השכל והשגה – למה יתפאר על דרך משל? – כדי שישבחו ויכירו תפארתו וגדלותו. והתפארות שבלבו – להתפאר – הוא עצם חג"ת שבה.
And Nehiy is the outward extension through action — to glory, like when he shows the richness of his royal glory or his honor, or through words that others can use to recognize his praise.	נה"י – הוא ההתפשטות שעושה מעשה להתפאר – כענין "בהראותו את עשר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדלותו", או מדבר דברים שבהם יוכלו אחרים להכיר שבו.
Thus, the action or speech, where the intention is to glorify, stems from the Nehiy aspect, which is outside the essence and not comparable to the inner nature of the attribute.	הרי המעשה או הדבורים – שהכונה בהם להתפאר – מבחינת נה"י שבו – לבר מגופא – ואינו ערוך לעצמיות המדה.
Or, it can be explained another way — like when the glory is from an act: the glory comes from something outside and separate from the essence. For example, he is praised and glorified for actions — like making a fine vessel or beautiful design, where others recognize the skill of the maker and praise him. But the main praise is in the object — the vessel — and the beauty of its craftsmanship.	או יש לומר באופן אחר – כמו על דרך משל – יש התפארות מן העשייה – שהתפארות הלזו היא מדבר שחוצה לו ונפרד מעצמותו – כמו שהתפאר וישתבח במעשיו – שיעשה כלי נאה וציור נאה – שיכירו כח הפועל וישבחוהו.
So the main praise lies in the vessel and the beauty of its craftsmanship — and this is far removed from the glory and praise of the essence of the doer. For this is not a praise of his being, but of what he can produce. And the vessel is separate from him — just a projection of his power.	הרי עיקר השבח בו – מצד הפלי ויפי מלאכתו – והוא רחוק מאד מתפארתו ושבח עצמיות הפועל – שהרי אין זה שבח אלא מה שיכול לעשות כמה כלים נאים – והפלי הוא מבדל ממנו – שאינו אלא התפשטות מכוחו.

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Kedoshim

וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל כו

But if they praise him for something of his very essence — like praising and glorifying his voice, that it is very sweet — then the essence of the attribute of <i>Tiferes</i> is illuminated more than if they praised his writing or painting, etc.	אכל כְּשִׁישְׁבוּהוּ בְּדָבָר שְׁמַעְצָמוֹתוֹ – כְּגוֹן שִׁישְׁבָּחוּ וִיפָאֲרוּ אֶת קוֹלוֹ – שֶׁהוּא עָרֵב מְאֹד – תִּאִיר בְּיוֹתֵר עֲצָמוֹת מִדַּת הַתִּפְאָרֶת בְּזֶה – מִמָּה שִׁיפָאֲרוּ וִישְׁבָּחוּ אֶת מִכְתָּבוֹ וְצִיּוּרוֹ וְכִיּוּצָא בְּזֶה
And even more so when they praise his physical body — that his flesh is very beautiful — and certainly if they praise his intellect and Chabad, then the closer the praise is to his essence, the more the core of the attribute is aroused.	וְכָל שֶׁכֵּן כְּשִׁיפָאֲרוּ אֶת גּוּפוֹ וּבִשְׂרׁוֹ – שֶׁהֵם יָפִים מְאֹד. וְיִמָּה טוֹב וְיִמָּה נָעִים – כְּשִׁיפָאֲרוּ אֶת חֻכְמָתוֹ וְחִבּ"ד שְׁלוֹ. כָּל שֶׁהִשְׁבַּח וְהִתְפָּאֲרָת בְּדָבָר קָרוֹב אֶל עֲצָמוֹתוֹ – תִּתְעוֹרֵר בְּיוֹתֵר עֲצָמוֹת הַמִּדָּה
And the more the glory is over something further from his essence — it derives more from the <i>Nehiy</i> aspect within him. And similarly it can be explained regarding the phrase “And Pharaoh’s chosen thirds were drowned in the Sea of Reeds” (Tehillim 136:15) — that it refers even to the upper third, his Chabad — as explained elsewhere.	וְכָל שֶׁהִתְפָּאֲרוֹת בְּדָבָר רְחוֹק יוֹתֵר מֵעֲצָמוֹתוֹ – יִהְיֶה יוֹתֵר מִבְּחִינַת נְה"י שָׁבוּ. וְעַל דֶּרֶךְ זֶה יֵשׁ לוֹמֵר פִּירוּשׁ "וּמִבְּחֵר שְׁלִישֵׁיו טָבְעוּ בַּיָּם-סוּף" כו' – הֵינּוּ גַם שְׁלִישׁ הָעֲלִיּוֹן – חִבּ"ד שָׁבוּ – כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּמָקוֹם אֲחֵר
And it is understood to the contemplative that the attribute of <i>Tiferes</i> is not an essential <i>middah</i> like the other <i>middos</i> , which are the actual drawing down of something — such as kindnesses or severities. Rather, <i>Tiferes</i> is an inclusive <i>middah</i> present within all the <i>middos</i> . It is not an independent influence, but rather the intention and purpose within every <i>middah</i> — for what it is extended and for what aim.	וּמוֹכֵן לַמְשַׁכִּיל שֶׁהַמִּדָּה "תִּפְאָרֶת" אֵינָה מֵהוּת מִדָּה מִמַּשׁ כְּשֶׁאֵר הַמִּדּוֹת – שֶׁהֵם עֲצָם הַמְּשַׁכֵּת דָּבָר מֵה – כְּמוֹ חֲסִדִּים אוֹ גְבוּרוֹת – אֲבָל הַתִּפְאָרֶת הִיא מִדָּה כּוֹלֶלֶת שִׁישְׁנָה בְּכָל הַמִּדּוֹת – שֶׁאֵינָה רַק עֲנֵן הַכּוֹנֵה וְהַתּוֹעֵלֶת בְּכָל מִדָּה – לָמָּה תִּמְשֹׁךְ וּלְאִיזָה צָרָךְ
For example, to bestow kindness so that the recipient may recognize his benefactor's goodness and kindness — this is <i>Tiferes</i> within <i>Chesed</i> . And <i>Tiferes</i> within <i>Chochmah</i> — the intent behind transmitting intellect is so others may recognize his wisdom.	כְּמוֹ לְהַשְׁפִּיעַ חֶסֶד – כְּדֵי שִׁיכִיר הַמַּקְבֵּל טוֹבוֹ וְחֶסְדּוֹ – הִרִי זֶה "תִּפְאָרֶת" שֶׁבְּחֶסֶד. וְכֵן "תִּפְאָרֶת" שֶׁבְּחֻכְמָה – הַכּוֹנֵה בְּהַשְׁפַּעַת הַשִּׁבְל – כְּדֵי שִׁיכִירוֹ חֻכְמָתוֹ
Even in the case of will (<i>Ratzon</i>) there is a dimension of <i>Tiferes</i> — why does he desire such a thing? As explained earlier about “The Holy One, blessed be He, desired to have a dwelling in the lower realms.” (See also <i>Shaarei Orah</i> , Gate 5).	וְאִפְּלוּ בְּ"רָצוֹן" יִשְׁנָה מִדַּת "תִּפְאָרֶת" – לָמָּה יִרְצֶה כֵּךְ – וְכְמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר לְעִיל בְּעֲנֵן "נִתְאַוָּה הַקָּב"ה לִהְיוֹת לוֹ ('דִּירָה בַּתְּחִתּוֹנִים'). (וְעֵין בְּ"שַׁעְרֵי אוֹרָה" שַׁעַר הַ
And through this analogy, the divine counterpart can be understood: that the attribute of <i>Tiferes Gedulaso Yisbarach</i> — the glory of His greatness in Atzilus — likewise contains three segments: namely, that the supernal speech (<i>Malchus</i>) first receives only from the lower third of <i>Tiferes</i> .	וְעַל-דֶּרֶךְ מִשַּׁל זֶה יוֹבֵן הַנִּמְשָׁל לַמַּעֲלָה: שֶׁבְּחִינַת "תִּפְאָרֶת גְּדוּלוּתוֹ יִתְבָּרַךְ" – שֶׁבְּאַצִּילוֹת – שִׁינָה בָּה גַם-כֵּן ג' שְׁלִישֵׁין: הֵינּוּ – שֶׁהַדְּבוּר הָעֲלִיּוֹן – מִדַּת מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ – מַקְבֵּל תַּחֲלָה רַק מִשְׁלִישׁ הַתַּחֲתוֹן שֶׁל תִּפְאָרֶת

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Kedoshim

וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל כו

For what can be revealed through speech to created beings is the lowest level of the glory of His greatness — as in the phrase: “You shall be blessed in the heavens above and on the earth below, upon all the praise of the works of Your hands.”	פי מה שיכול להתגלות בדבור לנבראים — הוא הבחינה היותר תחתונה מיקר תפארת גדלותו יתברך — וכמאמר: "תתברך בשמים ממעל ועל הארץ מתחת — על כל שבח מעשה ידיך כו" — יפארוך סלה
For all the worlds — heavens and earth — from the earth to the firmament — which is a distance of 500 years — are nothing but the “works of Your hands.” Just as in human handiwork, only the power of action is invested — the lowest of the soul's powers — so too, the vitality that animates all worlds is only the level of “power of action,” which does not relate to essence or being.	שכל העולמות — שמים וארץ — מן הארץ לרקיע — ת"ק שנה — אינם אלא בחינת "מעשה ידיך", ששמו במעשה ידי אדם — על דרך משל — אינו מלובש אלא כח המעשה — שהוא הכח היותר פחות שבכחות הנפש'.
So too, the life-force invested in the worlds is not from the essence or true being — as explained in the discourse “ <i>In the third month after the children of Israel went out...</i> ”	כח החיות המלובש בכל העולמות — אינו אלא בחינת "כח המעשה" — שאינו נוגע לעצמות ומהות כו', כמו שנדבר על זה בדבור המתחיל "בחדש השלישי לצאת בני ישראל"
Thus, all that the created beings are capable of praising and glorifying the Holy One, blessed be He, is only through what He created all the worlds <i>yesh me'ayin</i> (something from nothing).	נמצא — שכל מה שיוכלו הנבראים להלל ולשבח את הקדוש ברוך הוא — הוא רק במה שברא את כל העולמות מאין ליש
And this is the concept of <i>Perek Shirah</i> — that the created beings sing, and likewise the songs of the angels — all the creatures of song come forth with song. Their entire perception is only the praise of the “works of Your hands.”	וזהו ענין "פרק שירה" — שאומרים הנבראים — וכן שיר המלאכים — כל בעלי השיר יוצאים בשיר. הרי "כל השגתם — רק בבחינת "שבח מעשה ידיך"
This is like, for example, someone who is a wondrous sage — absolutely brilliant — and they praise him only for being able to write or draw beautifully. That is the lowest aspect of him.	והרי זה כמו על דרך משל — מי שהוא חכם מפלא עד להפליא — ומשבחים אותו רק במה שיכול לכתב או לצייר יפה — שזהו הבחינה היותר אחרונה שבו
And so said our Sages (Berachos 33b): “There is no <i>Tzur</i> (rock) like our G-d” — read not <i>Tzur</i> but <i>Tzayar</i> (artist). And likewise (Berachos 33a): “A parable of a mortal king who had thousands upon thousands of gold dinars, and they praised him with silver — is this not a disgrace to him?” (See also Shelah, Maseches Tamid, 256b–257a, who elaborates greatly on this.)	ועל דרך זה אמרו רז"ל (ברכות ל"ג ע"ב): "אין צור כאלקינו" — אל תקרי צור — אלא צויר. וכן אמרו (ברכות ל"ג ע"א): "משל למלך בשר ודם — שהיו לו אלף אלפים דינרי זהב — ומשבחים אותו בשל כסף — והלא גנאי הוא לו" כו'. (ועין מזה בשל"ה — מסכת תמיד ש"ל — דף רנ"ו ע"ב — ודף רנ"ז ע"א — שהאריך בזה).

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Kedoshim

וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל כו

And this is the explanation that the supernal speech — the source of Beriah, Yetzirah, and Asiyah — receives from the lower third of the attribute of <i>Tiferes</i> in Atzilus, which is, as explained above, like “the praise of the works of Your hands.”	וזהו ענין הפירוש שהדבור העליון – מקור דבי"ע – מקבל משליש התחתון של מדת התפארת שבאצילות – שהוא על דרך משל "שבח מעשה ידיך" כו' כנ"ל
And one could say that the concept of the three thirds of <i>Tiferes</i> corresponds to the division of all worlds into three levels: namely, the worlds of Beriah-Yetzirah-Asiyah; the world of Atzilus; and the worlds above Atzilus.	ואפשר לומר ענין ג' שלישין דתפארת – על דרך שבכללות העולמות נחלקים לג' בחינות: הנו – עולמות בבי"ע, ועולם האצילות, ועולמות שלמעלה מאצילות
As our Sages say: “He traversed eighteen thousand worlds that are not...” — these are from the level of <i>Ayin</i> , as in “And wisdom emerges from <i>Ayin</i> .” (See Ramaz, Parshas Shelach 159a, on the statement: “Three worlds the Holy One, blessed be He, has.”)	וכמו שאמרו רז"ל: "שט ביי"ח אלף עולמות שאינן כו" – שהם מבחינת "אין" – כמו "והחכמה מאין תמצא" (ועין ברמ"ז פרשת שלח דף קנ"ט ע"א – בפירוש (המימרא: "תלת עלמין אית ליה לקודשא בריה הוא
In each of the three types of worlds mentioned above, there is an increasing revelation of the glory of the Infinite Light, for the revelation in Beriah-Yetzirah-Asiyah is incomparable to that in Atzilus, and likewise Atzilus is incomparable to the revelation in the Infinite realm itself.	אשר בכל עולם מג' מיני עולמות הנ"ל – מתגלה יותר מיקר תפארת גדול אור-אין-סוף ברוך-הוא – שאין ערוף הגלוי שבבי"ע לגבי הגלוי שבאצילות. וכן כמו כן – אין ערוף הגלוי שבאצילות לגבי הגלוי שבעולם האין-סוף כו
(See the maamar “ <i>Hadar Kevod Hodecha</i> ” and “ <i>Dibrei Niflaosecha Asicha</i> .”) This is the concept of the triple repetition “ <i>Kadosh Kadosh Kadosh</i> .”	ועין מה שכתוב על-פי "הדר כבוד הודעה ודברי". (נפלאותיה אשיחה" כו). וזהו ענין ג' פעמים "קדוש
And see the discourse “ <i>Ve’asisa Bigdei Kodesh</i> ” regarding the construction of Aharon’s garments — that there are three levels and stages. However, all this pertains only to the light that shines in the worlds.	ועין מה שנאמר בסדר הדבור "ועשית בגדי קדש" – שבתיקון ועשית בגדי אהרן – יש ג' בחינות ומדרגות. אבל כל זה – רק בבחינת האור המאיר בעולמות
But regarding His Essence — there is no grasp at all; only “we give thanks to You.” And what we praise is only “for the sake of Your glory,” as explained earlier.	אבל בעצמותו תברך – אין שיה שום השגה – רק "מודים אנחנו לך". ומה שאנחנו מהללים – זהו "לשם תפארתך" כו' כנ"ל
And behold, in the fourth year , Knesses Yisrael receives from the second third of His attribute of <i>Tiferes</i> . (The Ramaz wrote it as “from two thirds,” meaning from what is grasped by creation, referred to as “the praise of the works of Your hands” as explained earlier.)	והנה – בשנה הרביעית – מקבלת כנסת ישראל משליש האחרון של מדת תפארת תברך. והרמ"ז כתב "משני שלישין" כו', הנו – מה שהנבראים יוכלו להלל את הקב"ה – שנקרא "שבח מעשה ידיך" כו' כנ"ל

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Kedoshim

וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל כו

And this is the meaning of “ <i>Hilulim laShem</i> ” — praises to God — in the plural, referring to these two levels of praise from the lower two thirds of <i>Tiferes</i> . Above this, there is no comprehension.	וְזֶהוּ עֲנָן "הַלּוּלִים לָהּ" – וְ"הַלּוּלִים" לְשׁוֹן רַבִּים – הֵינּוּ שְׁנֵי בְּחִינּוֹת הַלּוּל – זֶהוּ ב' שְׁלִישֵׁי תַפְאֶרֶת כו'. מֵה שֶׁאֵין כֵּן – לְמַעַל מִזֶּה – אֵין לָהֶם הַשְׂגָּה
However, through these praises, it draws down even from the upper third of the attribute of <i>Tiferes</i> , and this is the meaning of “And in the fifth year... to increase its yield.” This is the added light from above.	אָבֵל עַל־יְדֵי זֶה – נִמְשָׁךְ אַחֵר כִּד גַּם מִבְּחִינַת שְׁלִישׁ הַעֲלִיּוֹן שֶׁל מִדַּת תַּפְאֶרֶת יִתְבָּרֵךְ – וְזֶהוּ "וּבִשְׁנָה הַחֲמִישִׁית כו' לְהוֹסִיף לָכֶם תְּבוּאָתוֹ" – הֵינּוּ – תּוֹסֶפֶת הָאוֹר הַבָּא מִלְּמַעְלָה
Then, she (Malchus) is in the state of Hei . Whereas the level of Dalet represents lowness and poverty compared to the level of Hei .	וְאִזּוֹ הִיא בְּבְחִינַת ה' א. מֵה שֶׁבְּחִינַת דָּל"ת – הוּא לְשׁוֹן דָּלוּת וְעֲנִיּוּת – לְגַבִּי בְּחִינָה זוֹ שֶׁל ה' א
And from this, we can further understand what is written in the discourse “ <i>Re’u ki Hashem nasan lachem es haShabbos</i> ,” regarding “With the letter <i>Hei</i> this world was created,” that one must draw down the revelation of this <i>Hei</i> .	וּמִזֶּה יוֹבֵן בְּתוֹסֶפֶת בִּיאור – מֵה שֶׁכְּתוּב בְּדְבוּר־הַמִּתְחִיל "רְאוּ כִי ה' נָתַן לָכֶם אֶת הַשַּׁבָּת" – בְּעֲנָן "בֵּה" אֲנִיבְרָא הָעוֹלָם הַזֶּה" – וְצָרִיךְ לְהַמְשִׁיךְ גִּילּוֹי בְּחִינַת ה' א זֶה
And this is like what is explained here, and as it says “ <i>To work it and to guard it</i> ,” which refers to the drawing down of the upper Hei , the level of <i>Yud-Hei</i> , and the drawing down of the lower Hei , the level of <i>Vav-Hei</i> . (See Eitz Chayim, Gate 31, ch. 7, on the verse: “Four handbreadths shall be yours and the fifth for Pharaoh.”)	וְהֵינּוּ עַל דְּרָךְ הַמְּבוֹאֵר פֶּאֶן. וְזֶהוּ "לַעֲבֹדָה וּלְשִׁמְרָה" – בְּשְׁנֵי הֵי"נִין – וְהֵינּוּ – הַמְּשַׁכֵּת ה' עִילָאָה – בְּחִינַת י"ה, וְהַמְּשַׁכֵּת ה' תַּתָּאָה – ו"ה כו'. (וְעֵין בְּעֵץ חַיִּים – שֶׁעַר ל"א – פָּרָק ז' – מֵה שֶׁכְּתוּב עַל־פֶּסְקוֹ: "אַרְבַּע הַיָּדוֹת יִהְיוּ לָכֶם – וְהַחֲמִישִׁית לְפָרֹעַה")
And this is [the meaning of] “ <i>Hod ve’Hadar lefanav, Oz ve’chedvah bimkomo</i> ” (Divrei HaYamim I 16:27).	וְזֶהוּ – "הוֹד וְהָדָר לְפָנָיו, עֹז וְחֵדָה בְּמָקוֹמוֹ" (דְּבָרֵי־הַיָּמִים א', ט"ז:כ"ז)
And they praise before Him, as implied in <i>Midrash Rabbah</i> , the introduction to <i>Eichah</i> (55a), where the angels say: “It is written ‘Hod vehadar lefanav’ (majesty and splendor are before Him), and you say like this?!” — see there.	וּמִשְׁבָּחִים לְפָנָיו, כְּדִמְשַׁמַּע בְּרַב"ת בְּפִתְחֵתָא דְּאַיְכָה דִּר ג"ה ע"א: שֶׁאָמְרוּ הַמַּלְאָכִים, "כְּתוּב 'הוֹד וְהָדָר לְפָנָיו' – וְאַתָּה אוֹמֵר כִּדִּין?!!" – עֵין שָׁם
And from this comes “ <i>Oz vechedvah bimkomo</i> ” — the strength and joy in His place. For pleasure is drawn from <i>bittul ha-yesh</i> (nullification of ego), as explained in the discourse <i>Es Korbani Lachmi</i> regarding “ <i>Livyasan zeh yatzarta lesachek bo</i> ” — that the Leviathan was formed for Divine delight.	וּמִזֶּה נִמְשָׁךְ "עֹז וְחֵדָה בְּמָקוֹמוֹ" – שֶׁהַתַּעֲנוּג נִמְשָׁךְ מִבְּטוּל הַיֵּשׁ – כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּדְבוּר־הַמִּתְחִיל "אֵת קֶרְבָּנִי לְחָמִי" – בְּעֲנָן "לִוְיָתָן זֶה יֵצְרָתָ לְשַׁחֵק בּוֹ" כו
Similarly, the Gemara in <i>Chagigah</i> (5b) interprets “Hod vehadar lefanav” as referring to the “outer chambers” — the outer worlds.	וְכֵן בְּגִמְרָא (חֲגִיגָה דף ה' ע"ב) – פֶּרְשׁוֹ "הוֹד וְהָדָר לְפָנָיו" – דְּמִירָי בְּבִתֵּי בְּרָאִי כו

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Kedoshim

וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל כו

The idea is that the expansion of a Divine attribute occurs through the elevation of <i>mayin nukvin</i> (feminine waters) — like in man, when others praise him, the inner sense of glory is aroused in his heart.	והינו – כי ידוע – שהתפשטות המדה – היא על-ידי העלאת מ"ן – על דרך משל – באדם – באשר יפארוהו וזולתו – תתעורר בלבו עצמיות התפארת.
Based on this, “Hod vehadar lefanav” causes “Oz vechedvah bimkomo” — for through their praises they add light into the essential <i>Tiferes</i> of Atzilus itself, at the level of Atzilus.	ועל-פי זה יובן – ד"הוד והדר אשר לפניו" – גורם "עז וחדוה במקומו" – כי על-ידי זה – הם מוסיפין אורות בתפארת דאצילות – העצמי – בבחינת אצילות.
And this is “to increase its yield” — the two upper thirds of <i>Tiferes</i> in the fifth year.	וזהו "להוסיף לכם תבואתו" – ב' שלישים עליונים דתפארת – בפשטה החמישית.
It may also be said that the three first years correspond to Beriah-Yetzirah-Asiyah, where the supernal speech is hidden and the beings are separate, like “no union between them and Atzilus,” i.e., no <i>zivug</i> of <i>Zon</i> .	ואפשר לומר עוד – שג' שנים הראשונות – הם כנגד בי"ע – שהדבור העליון מסתתר בהם – והם יש ודבר נפרד בפני עצמו – והינו – כשאין יחוד בי"ע עם אצילות – דהינו – יחוד ז"ן – כמו שכתוב "פרוב אהד" (מקצה מזה) (עין בתורה-אור סוף פרשת תרומה).
And this is the “diminishing of the moon” — when there is no union of sun and moon (<i>Zachar ve'Nekeivah</i>) — and then the <i>kelipos</i> draw nurture from her.	והוא ענין "מעוט הירח" – כשאין יחוד שמשא וסהרא – ואז הג' קליפות יונקים ממנה.
But in the fourth year , corresponding to Atzilus, the <i>Malchus</i> — the source of Beriah-Yetzirah-Asiyah — unites with <i>Zeir Anpin</i> of Atzilus. This is drawing down the higher <i>bitul</i> of the name <i>Mah</i> into the created beings.	אבל – "ובשנה הרביעית" – זהו כנגד עולם האצילות – שהמלכות – מקור דבי"ע – מתיחדת עם זעיר אנפין דאצילות. והוא ענין המשכת הבטול העליון דמ"ה – בנבראים.
Like the verse: “What did they see to act so, and what came upon them?” — then “all its fruit shall be holy, praises to Hashem” — the effect of the higher unifications — Yud-Hei and Vav-Hei.	על דרך משל: "מה ראו על פכה – ומה הגיע אליהם" – אז "יהיה כל פריה קדוש – הלולים לה" – להיות ייחודים עליונים – יחוד י"ה ויחוד ו"ה כו.
(See the discourse on “Mi mana” about “u’Mispar es Rova Yisrael.”)	ועין בדבור-המתחיל "מי מנה" – בענין "ומספר את" ("רבע ישראל).
The first three years receive from the external aspect of the middos — <i>Netzach-Hod-Yesod</i> — and in the fourth year, it receives from the internality — the third of <i>Tiferes</i> . The four aspects of <i>TeNaHY</i> correspond to the four worlds of <i>ABiYA</i> within <i>Zeir Anpin</i> .	ועל-פי זה יש לומר: – דבג' שנים הראשונות – מקבלת מחיצוניות המדות – שהם נצח-הוד-יסוד – ובשנה הרביעית – מקבלת מן הפנימיות – משליש תפארת. וד' בחינות תנה"י – הם גם-כן בחינת אבי"ע "שבו"א כו.

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Kedoshim

וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל כו

Based on this, we can say that “and in the fifth year... to increase for you” — this refers to the added light that comes from the “tip of the Yud” of the Divine Name — the level of <i>Kesser</i> , and from there the additional light is drawn.	ועל-פי זה יש לומר – “ובשנה החמישית כו' להוסיף לכם” – זהו תוספת אור הנמשך מקוצו של יו"ד – דשם הוי' – והוא בחינת פתר כו'. ומשם דוקא נמשכת 'תוספת האור – "להוסיף לכם" כו
(See elsewhere about Yosef, who was named thus because of the increase in light. And “Yosef was brought down...” because “Sham alu shevatim” — there they ascended, giving thanks — this ascent draws down increased light from the level of Yesod of Adam Kadmon, which is also the meaning of “Hod vehadar lefanav” — the level of “Hadar.”)	ועין במקום אחר – בענין יוסף – שנקרא כן על שם *תוספת האור כו'. וזהו "יוסף הורד כו'" – על-ידי שם עליו שבטים כו' – להודות כו'" – שעל-ידי העלאה זו – נמשכת תוספת אור – מבחינת יסוד דאדם קדמון – שהוא גם-כן ענין "הוד והדר לפניו" – בחינת ('הדר כו
(See also Midrash Rabbah on “You shall plant every fruit tree” — Parshas Naso 10:236, and Parshas Shelach. Also see <i>Shir HaShirim Rabbah</i> on “His thighs are pillars of marble” and the end of “His palate is sweetness.”)	ועין עוד מענין פסוק "ונטעתם כל עץ מאכל" – (*ברב"ת פרשת נשא פרק י' דף רל"ו ד' – ובפרשת שלח לה'. ובשיר השירים רבה – על פסוק "שוקיו" ("עמודי שוש" – וסוף "חכו ממתקים

[NOTE: Summary]

This deeply mystical discourse revolves around the mitzvah of **Orlah** — the prohibition to eat the fruit of a tree for the first three years after it is planted — and reveals its inner significance in the Divine order of creation, revelation, and rectification.

- **Part I: Repairing the Sin of the Tree of Knowledge**
 - Drawing on *Midrash Rabba*, the Alter Rebbe presents the mitzvah of Orlah as a **rectification for the sin of Adam and Chava**, who ate prematurely from the Tree of Knowledge. Had Adam waited just three hours until Shabbos, the fruit would have been sanctified. Similarly, the Jewish people are commanded to wait three years — symbolizing restraint and tikun.
- **Part II: The Role of Praising Hashem**
 - The mitzvah's fourth year is described as “*Kodesh Hilulim LaHashem*”, fruit that is holy and used for praise in Jerusalem. This introduces a profound meditation on why we praise Hashem at all, since He is utterly beyond all attributes and names. The answer: **praise serves as a spiritual trigger**, arousing Divine attributes (middos) from their concealment into revelation — a heavenly parallel to human nature, where heartfelt compliments can awaken deep feelings.
- **Part III: Names and Attributes — Revealing the Hidden**
 - Hashem's **names** (such as compassion, strength, etc.) are not intrinsic to His essence but are modes of interaction with creation. Therefore, **calling Hashem by**

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Kedoshim

וְכִי תִבְאוּ אֶל הָאָרֶץ וְנִשְׁעַתֶּם כָּל עֵץ מֵאֲכָל כּו

these names through prayer and song serves to **elicit those very attributes** — bringing Divine energy into our world, much as calling a person by name draws their attention and presence.

- **Part IV: The First Three Years and the Fourth**
 - The first **three years** represent a stage where the Divine light is **concealed** and filtered through **Netzach, Hod, and Yesod** — the lower, more external traits.
 - The **fourth year** symbolizes an influx of inner illumination from **Tiferes**, the central harmonizing attribute, associated with **beauty and integration** — and referred to as the "*bariach hatichon*" (central bar) that bridges extremes.
 - This transition mirrors **speech**: in early stages, only an external expression of emotion is present, but when deeper feeling (like true joy or pain) is accessed, the **inner attribute shines through the speech**, enriching it.
- **Part V: The Fifth Year and Divine Expansion**
 - In the **fifth year**, even higher revelation comes — a level associated with **Kesser**, the Divine “crown” or will, beyond even Tiferes. This is hinted in the Torah’s phrase “*to increase its yield for you*” — the fruit now represents not only fulfillment but **surplus, abundance, and delight**.
 - The discourse parallels this to the spiritual **Sefirah of Malchus**, which transitions from **Daleth (poverty)** to **Hei (expansion)** — as it begins to receive from higher aspects of Tiferes and even Kesser.
- **Part VI: Cosmic Geography — ABiYA and Atzilus**
 - A cosmic map unfolds: the **first three years** correspond to **Beriah, Yetzirah, and Asiyah** — worlds of separation and concealment.
 - The **fourth year** aligns with **Atzilus**, a world of **complete unity** with the Divine.
 - And in the **fifth year**, one begins to access even what is **above Atzilus**, drawing light from the “tip of the Yud” — the transcendent root of all manifestation.
- **Conclusion: Transformation and Elevation**
 - Thus, the mitzvah of Orlah is not simply agricultural — it is a spiritual drama of **waiting, withholding, elevating**, and finally **releasing** Divine light into the world.
 - Human praise catalyzes Divine response; earthly restraint draws heavenly abundance. The physical fruit mirrors a soul’s process of **nullification, growth, and revelation**.

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Kedoshim

וְכִי תֵבְאוּ אֶל הָאָרֶץ וְנִטְעַתֶּם כָּל עֵץ מֵאֲכָל כּו

 Practical Takeaway

Waiting and discipline aren't just moral values — they are **spiritual mechanisms** of drawing down holiness. When you withhold from immediate gratification — whether in speech, action, or even thought — you create **vessels** for greater Divine light.

- Practically:
 - Take moments in your day to **restrain an impulse**, especially in areas of **speech** or **judgment** — and **intentionally praise Hashem** instead.
 - Recognize that your **words of praise** — in prayer, singing, or Torah — are not symbolic; they are **real tools** that **draw spiritual light** into the world and **awaken Divine will**.
 - The “fifth year” teaches that **surpassing the minimum** — serving Hashem not only with obligation but with joy and abundance — opens the gates to **transcendent blessing**.

 Chassidic Story (Alter Rebbe)

"The Praise that Brought Down Heaven"

Once, in **Liozna**, the **Alter Rebbe** (Rabbi Shneur Zalman of Liadi) was immersed in deep thought during the **pesukei dezimra** — the verses of praise that precede the Shema in the morning prayers. His students noticed that he lingered for an unusually long time on the verse:

"Baruch she'amar ve'hayah ha'olam — Blessed is He who spoke and the world came into being."

After the prayer, the Rebbe explained:

“There are times when **the praise itself** creates the **Divine desire to continue creating**. When the soul of a Jew says *Baruch she'amar* with true depth, he **draws down the light of Atzilus** into his body — just as the world itself was spoken into being."

He then added with intensity:

“This is what the Zohar means when it says ‘*da milin de-hedyota*’ (the lower-level speech) becomes ‘*milin de’ila*’ (supernal speech). If a Jew only knew what his mouth was doing during those verses...”

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Kedoshim

וְכִי תֵבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ וְנִשְׁעַתְּם כָּל עֵץ מֵאֲכָל כּו

This teaching directly echoes the discourse we just learned — that **human praise unlocks Divine presence**, and the **language of a sincere soul** reshapes spiritual reality.

 Source: *Sefer HaSichos* (Kehot) based on oral traditions from Chassidim of Liozna; similar themes appear in *Maamarei Admur HaZakein*, *Inyanei Tefillah*, and *Toras Shneur*. **END NOTE]**